

23 Μαΐου 2016

Ο θάνατος ως νίκη

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες

Ο θάνατος βρίσκεται στο κέντρο της θρησκείας και του πολιτισμού, και η στάση μας απέναντι στον θάνατο προσδιορίζει τη στάση μας απέναντι στη ζωή. Κάθε άρνηση του θανάτου απλώς αυξάνει τη νεύρωση (αθανασία) όπως κάνει και η αποδοχή του (ασκητισμός, άρνηση της σάρκας). Μόνο η νίκη κατά του θανάτου είναι η απάντηση, και προϋποθέτει την υπέρβαση και των δύο, της άρνησης και της αποδοχής – ‘ο θάνατος κατεπόθη εις νίκος’.

Το ερώτημα είναι ‘ποιά είναι αυτή η νίκη;’. Αρκετά συχνά λησμονούμε την απάντηση. Γι’ αυτό παραμένουμε αβοήθητοι όταν ασχολούμαστε με τον θάνατο. Ο θάνατος αποκαλύπτει – πρέπει ν’ αποκαλύπτει – το νόημα όχι του θανάτου, αλλά της ζωής. Η ζωή δεν πρέπει να είναι μια προετοιμασία για τον θάνατο, αλλά μια νίκη επί του θανάτου, έτσι ώστε ο θάνατος να γίνεται θρίαμβος της ζωής, εν Χριστώ. Διδάσκουμε για τη ζωή χωρίς να την αναφέρουμε στον θάνατο και για τον θάνατο, σαν να είναι κάτι το άσχετο προς τη ζωή.

Ο Χριστιανισμός, όταν βλέπει τη ζωή μόνο ως μια προετοιμασία για τον θάνατο, κάνει τη ζωή δίχως σημασία και υποβαθμίζει τον θάνατο σ’ έναν ‘άλλο κόσμο’, που δεν υπάρχει, επειδή ο Θεός δημιούργησε μόνο έναν κόσμο, μια ζωή. Κάνει τον Χριστιανισμό και τον θάνατο να χάνουν τη σημασία τους ως νίκη. Δεν λύνει το πρόβλημα της νεύρωσης του θανάτου. Το ενδιαφέρον μας για τη μοίρα των νεκρών πέρα από τον τάφο, καθιστά τη χριστιανική εσχατολογία δίχως νόημα. Η Εκκλησία δεν εύχεται για τους νεκρούς. Είναι (πρέπει να είναι) η συνεχής Ανάσταση τους, επειδή η Εκκλησία είναι η ζωή μέσα στον θάνατο, η νίκη επί του θανάτου, η

καθολική Ανάσταση.

‘Να συμβιβαστείς με τον θάνατο...’. Στην ηλικία των 53 ετών είναι καιρός να σκεφτώ τον θάνατο, να τον συμπεριλάβω ως κορωνίδα στο όραμα της ζωής, ως τελείωση και νοηματοδότηση των πάντων. Αυτό το όραμα ζωής περισσότερο το αισθάνομαι παρά μπορώ να το εκφράσω με λόγια, αλλά είναι ένα όραμα με το οποίο ζω στις καλύτερες στιγμές της ζωής μου. Τι είναι αυτό που εξαφανίζεται με τον θάνατο; Η εμπειρία της ασχήμιας αυτού του κόσμου, του κακού, της ρευστότητας του χρόνου. Αυτό που μένει είναι η ομορφιά που χαροποιεί και ταυτόχρονα θλίβει την καρδιά. ‘Ειρήνη’. Η ειρήνη του Σαββάτου, η οποία διανοίγει την πληρότητα και την τελείωση της Δημιουργίας. Η ειρήνη του Θεού. Όχι του θανάτου, αλλά της ζωής στην πληρότητα της, στην αιώνια κατοχή της.

Πηγή: isagiastriados.com